

Tretí obed

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
<u>Stanislav Hoferek</u>	<u>Greenie knižnica</u>	<u>CC-BY-NC-ND</u>	<u>Prvé (2026)</u>	<u>Pavel Sekerák</u>

O knihe

Tretí obed je kratučká povídka, ktorá bola pôvodne napísaná pre súťaž Ohnyvé pero. Jako horor šak neny dostatečne hororová, alebo nemá presnú hororovú príchuť. Krátke čítaný obsahuje netypický čierny humor a nečakané rozuzlený.

TREĆÍ OBED

STANISLAV HOFEREK

Kniha v modrančine

Trećí obed

Vchádzam do stredne veľkej miestnosti. Niekolko fakél a dvere, ktoré úplne netesná, a po svojom obvode dodávajú málinko svetla keď svíci slnko. Dve tvrdé postele, dve stoličky, jeden stól. Stól nemá štvrtú nohu, tak niekedy dostal nápad podepírat ho jakýmsi kmenom.

„Ták, totok je náš palác. Paráda, či né?“ Majster sa zase snaží vtypkovať, ale mne to vtypné vôbec nedójde. Zvlášť, keď vidím druhú časť miestnosti. Tri cely, každá ze silným zámkom. Vedľa nich stojan na sekeru a pár kamenú.

„Nádhera,“ hovorím len tak, aby som prerušil cicho. Vôbec sa z tohoto miesta neteším. Jako by som sa aj móhel?

Majster mi ukazuje moju postel. Je menšia jak tá jeho, ale ani sa nečudujem. Je to silný chlap. Né šak taký, za jakým by sa obracali ženské.

„Vím, že je to tvój prvý den, ale nebój sa. Z kráľovskej milosci sa najíš a máš pokój. Nemusíš makat gdesi na poli. Určite, niekedy je to krvavá robota, ale zvykneš si.“

„Niekedy?“

„Někedy někdo dostane milost na poslednú chvíľu.“

„To sa stáva jako často?“

„Pred... troma zimáma. Alebo štyrma? A to bola taká vtypná historka, kaplán scel odseknúť hlavu vlastnej žene, ale strážnici chycili jeho milénku. Tak dal plamennú reč, že...“

„Nescem to počut.“

„Prečo né? Vyprával, že...“

„Stačí.“

„Ty si nejaký bojko. Prečo vlastne sceš byt katóf asistent? Trocha špásu a zle je, nejaká krf a zle je, trocha bezpráva ve svete a ty si neny ve svojej koži. Jedel si něco?“

„Nemám chut.“

„Tak to si trecí obed vychutnám ja! S tebú neny sranda. Zato s tvojim predchodcém bola velká sranda. Chichotal sa, rehotal sa, ešče sem ho aj o život pripravil a namísto posledného práná sa smál tak, že som musel ten smích prerušit sekerú.“

„To je hrúza.“

„To je... taký ten bezhlavý smích. K popukánú!“

„Šak ked myslíš...“

Včuleky rozmýšlám, že zmeným prácu. Prihlásil som sa, lebo potrebujem penáže, jedlo a postel. Né preto, aby sem pomáhal takémuto chlapovi a jedného dna ho nahradzil.

„Očúvaj ma. K temu trecému obedu. To je taká hra. Sám sem to kedysi navrhel a je to úplne k popukánú. Delá nám obed na tri porcie. Jedna pre každého a trecá pre vítaza. Chápeš? Král sa stará, aby sme sa nenudzili. Dovlečú nejakého nešťastnýka. Povedzá, že ho zajtra popravá. Alebo pozajtra, alebo ešte o den neskór. Jako kedy. Raz tu mal byt négdo celý týden a nedočkal sa. To musela byť pre divákú neskutečná nuda.“

„K temu obedu.“

„Ked učen uhádne, za čo nékeho popravá, dostane trecí obed. Ked né, mám ho ja.“

„Stáfka o tém, za čo člověk umre?“

„Je to zlodej, keď vyzerá ako zlodej? Možno je to zlodej. A možno nie. To je na tom ftypné. Niekedy je to nevernyca neverná a vyzerá ako grófka alebo barónka. Ale to je ľahké, lebo takým tu furt niečo smrdzí a je to málo kráľovské. Chápeš? Keď za neveru donesú mladú ženu prámo od hrnčárskeho kruhu, tak má ináčé reči ako nejaké šľachtické panyčky. Ale môže to šálit. Je dôležité, čo poví kráľov úradník. Niekedy sekne niekeho za vlascizradu a pritom ukradél kúčšek syra. To musí byt ozaj kráľovský syr! No neny to super? Že kráľovský syr. Vlascizrada za kráľovský syr... alebo kráľovražda! Kráľ syrú sa dostal do špatných rúk!“

„A trecí obed pre teba.“

„To je na tom to najlepšie, nie?“

Jedna z cėl neny prázdna. Kukám na starenu, kerá drží v rukách pár stebél trávy a sedzí na studenej zemi.

„Tá nemá ci nič nepoví.“

„A to je nemá bylinkárka odsúdzaná na smrť?“

„Aspon je cicho. Zetnem jej hlavu a hotovo.“

„Za čo je tu?“

„Nevera.“

„Nevera? Ona? Babka s cichú modlidlú a je tu za neveru?“

„Raz tu ból jeden z generálú. Veril bys temu? Sekerú sem mu zetál hlavu a tá sa gúlala aj s tými jeho upravenýma fúzkama.“

„Ty rád tipúješ?“

„Ja si tipúvat nemosím. Len si to myslím. Pomocnýk tipuje, majster sa raduje! Zvlášť, keď bolo kura s kóprem a horskú solú. A k temu tí... jak sa to poví? Něčo jako knédla, ale s oliváma.“

„Nevím. Ale aj tak sa dzivím, že myslíš na jedzený.“

„Neskaj mám trecí obed ja, za tvójho predchodcu. On si myslel, že tá babka bude ráno popravená za nejakú činnosť proti kráľovstvu a pritom je to úplne obyčajná nevera.“

Na staré dvére někdo klope. Majster friško vstáva a ide hore. Otvára dvére.

„Tak čo bude?“

„Pagáče ze zázvorem. Kúšček slanyny a pivo. Ale neskaj je zas nejaké rídke, jako keby to s vodú míšali.“

„Jáj, verbež jedna hnusná, kuchynská! A zas trocha pripomína mydlovú vodu?“

„Zas!“

„A ona?“

„Nevím, nepovedali. Bér si ju.“

Vidzím, jako strážnyk doslova podáva jednu chudšú ženu majstrovi katovi. Za chvílu už s nú aj zestupuje dolu. Mám možnosť si ju porádne prezret, pokál sú dvere otvorené. Po chvíle sa šak štyri fakle mená na hlavný zdroj svetla a vidno ju o něco horši. Oči si šak pomály zvykajú na tmavšie prístory.

„Pod, krasocinka, môžeš si aj vybrať kam pôjdeš. Jednotku, dvojku či trojku?“

Ze ženy ide len vzlykáný. Je smutná, úplne v šoku a spadla by na schodech, keby ju majster tak silno nedržál.

„Myslím, že pôjdeš na samotku, malunká. Máš popravu v ináč dátum jako táto starena, rozumíš?“

Počujem stále len plač a dzivné, nevtypné poznámky majstra kata. Rád bych jej podal aspon stoličku, ale asi by to zbral jak výraz slabosci. Alebo né? Skúsím to.

„Dajme jej aspon stoličku.“

„Zbláznyl si sa?“

„Aj tak sa budeš na nu kukat, tak nech si aspon sadne.“

„Na toto sem já už starý. Víš, čo sem si užil v mladosci?“

„Ty...“

„Ale no tak, vím, čo sceš povedat. Já si všímam ludzí. Aj teba. Máš pocit, že je rozumné ma nenávidzet, ale ja len žijem, robím si svoju robotu a do inších vecí a ludzí sa nestarám. Nigdo neny bez viny, any ja. Ale dám ci dobrú radu. To posledné, čo sceš je, aby sa ci v hlave šécko pomotalo. Príde pekná žena, zblbne ca, zetneš jėj hlavu a potom máš výčitky. Zvlášť prvých tak dvanást či štrnást popravených má na chlapa veľký fplyf. Mosíš byt silný.“

„Si hnusný.“

„Je to těžký chleba. Ale čo s tým narobit? Podme o trecí obed. Čo myslíš?“

„Mám povedat, za čo sedzí?“

„Šak skús.“

„Čo sa stane, ked nikeho neprivedú?“

„Jáj, to je strašná nuda. Rozdzelí sa obed na pólky. Žádna sranda.“

„Zahrám si tútok hru, nech si spokojný. Myslím, že je tu za krádež.“

„Finálna odpoved?“

„Áno.“

„Nesceš sa na nu lepši pozret? Trocha ci na nu posvícim.“

Majster bere jednu z fakél bližšie k cele, do kerej hodzil mladú ženu. Je relatívne pekná, s dlhýma hnedýma vlasáma. Opálená, istotne neny ze žiadneho paláca. Má na sebe staré handry, keré nezakrývajú doránané kolená.

„Ešče môže byt žebráčka.“

„Tak keré? Zlodejka či žebráčka?“

„A možná je úplne nevinná.“

„Aj to sa někedy stáva.“

„Naozaj? A jak to dopadlo minule?“

„Boli pirohy. Jáj, vela pirohú. Ból tu pán, vyzeral jako kriminálnyk, ale ziscil sem, že bol úplne nevinný. Mal sem tri porcie, lebo ftedajšému pomocnýkovi sa vóbec nescelo do jedzená. Ešče to ból nejaký jeho ujo, desik z opačného konca mesta, no šak veril by si temu? A tá pomály pečená slanynka bola najlepšia. Aj s mladú cibulkú.“

„Odchádzam.“

„Hej! Počkaj! Ic na chvíľu na vzduch, jak sceš, ale ešte si mi nepovedzél, za čo tu podla teba je! Ide o vela!“

Vybehél sem ven, čo najďál. Zašél sem za kamarádem a šeko mu povyprával. Na druhý den si po mna prišli stráže. Stala sa nevídaná vec. Majstra našli mrtvého. Myslel sem, že budem podozrivý, ale zmenilo sa to na něco ešte zvláštnejšie. Mám vraj skúsenosci, budem nový majster kat. A mám si nájsť učna. Tý dve ženy mám sekerú popravit já. Aj mnohých ďalších, čo prindú za nimá. Doteraz sem nygdy nedržál v ruke sekeru. Nescem tútok robotu, ale čo mám robit, keď nevím nájsť žádnú inačú? Mám kradnúť a sám sa ocitnúť pod sekerú? Any nevím, jako zemrél, šak sršal zdravím. Preklála ho tá starena? Keď áno, hodzí prekláci aj na mna?